

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

L'ambient internacional, després dels viatges de Delbos i Chautemps i del gest espectacular de Mussolini, ens diu que hom prepara una gran maniobra diplomàtica internacional que pot determinar que el món segueixi uns viaranys de pacifisme o de bel·licisme. Cal remarcar encara, que quan més augmenten els signes d'agreujar-se la situació a l'Extrem Orient, tant més se senten els desigs d'estabilitzar la situació a Europa; i el principi d'un millorament a ací seria en definitiva un pas en ferm que les potències democràtiques donarien per assegurar la pau mundial. L'Espanya democràtica ha de dir si està disposada a col·laborar en l'esforç per a fer viables els intents de les grans nacions que volen substituir la força per l'imperi de la llei. És indubtable que la política es trobarà condicionada per aquestes situacions internacionals, i aquesta política que a la nostra terra caldrà secundar amb intel·ligència, convé que sigui duta amb garanties d'èxit per aquelles forces més preparades per a governar el país i dirigir, fins a la victòria definitiva, la nostra guerra contra els sublevats i els invasors. Preveiem que el moment polític és d'un gran interès per la direcció que ha d'emprendre el Govern de la República. Ja es perfila una nova etapa, per a la preparació de la qual s'han celebrat aquests dies certes entrevistes de prou relleu, per la jerarquia i l'alta representació de les personalitats participants, perquè no s'hi vegi la transcendència del nou ritme que hom vol donar a la direcció de la política i a la direcció de la guerra. Tot el que es faci per assegurar una tasca eficient per a forjar la victòria de la causa del poble no ha de trobar obstacles, ja que ens ha de fer pensar que hem viscut uns mesos d'experiències prou allçonadores perquè no hàgim de reincidir en la tossuderia d'ail·lar-nos de tota relació i convivència amb l'exterior. — ALFIL.

CATALUNYA!

Lluny d'aquesta terra, quan les seves coses més peculiars i més estimades no es veuen, ni es senten, ni es palpen en el transcurs de cada jorn, el nom de Catalunya i tot el que ell aplega i significa, es belluga en les interioritats i s'enyora. La paraula catalana, quan es sent, reconforta i anima. Tot el que té regust i essència del nostre poble, es torna una cosa gran, per insignificant que sigui.

S'aferma en cada català apartat de la pàtria, el desig de fer-la més gran, més rica i més plena. Per Catalunya, el nostre esforç més decidit per tal de què sigui el poble mirall, anhelat pels catalans. Que el cec de conveniència hagi d'obrir forçadament els ulls a la realitat nostrada quan aquesta mostri arreu la seva plenitud, dificultada avui encara amb pretextos mancats de consistència.

Es lamentable i fa pujar el baròmetre de la indignació, haver d'escoltar sense protestes, perquè una disciplina incomprensiva no permet altra cosa, certes referències respecte la llengua catalana. No seria desencertat que qualsevol autoritat estés obligada a conèixer detalls importants que afecten a masses i que són emparats per la lletra i per l'esperit de la Constitució republicana.

Catalunya fa la guerra i la viu i la sent, i acut a la solució dels problemes que es plantegen al marge de la mateixa. Ningú això ho pot negar, com no es pot negar que quant més vitalitat té el nostre poble i quant més es marca la seva fesomia nacional, amb més braó executa la feina que li correspon. Minvada la personalitat catalana, i més encara, anul·lada del tot, lleugeres, per no dir inexistent, serien les espurnes d'apoi que oferiria.

Des d'ací, els catalans, ens imaginem el gest viril del nostre President en donar amb veu ferma i decidida la consigna del moment, que és la d'ahir, la de demà i la de sempre: Catalunya! Que n'és de significativa! I no és egoista com molts creuen, sinó generosa. Quan Catalunya és lliure per caminar vers la seva fita, ho és també Espanya. El feixisme voldria posar una soga que escanyés el poble català en escanyar l'espanyol.

Es fer obra antifeixista imprimir o accelerar el ritme de la catalanitat del nostre poble. Pel teatre, per la premsa, pel cinema i per mitjà del llibre, convé que sigui eixamplat el nostre esperit. Com més cultes serem, més fàcil ens serà, l'endemà de la victòria, la reorganització dels pobles hispànics.

I no ha de parar dintre l'òrbita de Catalunya aquesta manifestació cultural. Ha de passar els seus límits i ha de fer-se sentir puixant i efectiva arreu. Que el nom de Catalunya no sigui una cosa tancada dintre un esperit raquític. — J. CARNÉ ROMA.

València, desembre del 1937.